

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Timofti Vladimir

Judecători - Țurcan Anatolie, Toma Nadejda, Cobzac Elena, Guzun Ion,

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de către partea vătămată Fărîmă Marc, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Gargalic Maria xxxx xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.04.2017 - 03.08.2018;

Instanță de apel: 07.03.2019 - 13.11.2019;

Instanță de recurs: 23.07.2020 - 09.03.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 03 august 2018, Gargalic Maria a fost achitată de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Gargalic Maria, potrivit rechizitoriului, a fost învinuită în aceea că, la data de 16.09.2016, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, conștientizând ilegalitatea acțiunilor sale, din intenția directă, a sustras de pe cardul bancar deschis la SA ”Moldinconbank”, pe numele Fărîma Vasile, care la acel moment era decedat, bani în sumă de 11 000 lei, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii faptei, cauzând astfel părții vătămate Fărîma Marc, fiul lui Fărîma Vasile, un prejudiciu material considerabil.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. Procurorul, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Gargalic Maria să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, să-i fie numită o pedeapsă sub formă amendă în mărime de 700 unități convenționale.

În motivarea apelului a invocat, că din materialele cauzei penale vina în comiterea

infracțiunii incriminate se confirmă prin probe stabilite la faza de urmărire penală și examinarea judecătorească, și anume: declarațiile părții vătămate Fărîmă Marc, fiul lui Fărîmă Vasile, care a declarat că la data de 16.09.2018, adică după decesul tatălui său Fărîmă Vasile, de pe contul bancar al acestuia au fost efectuate extrageri de mijloace financiare, în acest sens a explicat că știa că tatăl său avea cârduri bancare, din documentele pe care le-a găsit. În luna octombrie-noiembrie, a cerut un extras de la bancă, unde tatăl său deținea cont de pensie. În calitate de succesor, i s-a permis să ridice extrasul. Analizând mișcarea pe cont, a observat că, la 16 septembrie, a fost extrasă suma de 11 000 lei. Astfel, menționează că, a depus o cerere la poliție. Ulterior, sectoristul, care se ocupa de caz, a depistat-o pe Gargalic Măria, ca făptuitor; cât și prin declarațiile martorilor I. Vataman, V. Țigănașu, M. Ciobanu, V. Emandei și D. Druța.

Instanța de fond tendențios a efectuat o interpretare unilaterală și eronată a probelor, denaturând conținutul lor, iar la baza achitării lui Gargalic Maria, au stat existența unei datorii a lui Fărîmă Vasile față de Gargalic Maria care ar fi rămas neachitată.

3.2. Partea vătămată Fărîmă Marc, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Gargalic Maria să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că pronunțând sentința de achitare, prima instanță a reținut că Fărîmă Vasile avea datorii față de Gargalic Maria și avea obligația de reîntoarcere a cheltuielilor suportate, și în acest scop a oferit cardul, comunicându-i lui Gargalic Maria, PIN codul de la cardul bancar, pentru a-și putea reîntoarce banii, iar partea acuzării nu a demonstrat prezența caracterului ilegal în acțiunile lui Gargalic Maria, interpretând eronat prevederile art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal.

Prima instanță nu a verificat complet și sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei a dat o apreciere eronată probelor administrate, iar drept rezultat neîntemeiat a ajuns la concluzia despre nevinovăția inculpatei Gargalic Maria în comiterea infracțiunii încriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de procuror și de partea vătămată Fărîmă Marc, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

4.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat în privința nevinovăției inculpatei Gargalic Maria, învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal.

Nici una dintre probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu confirmă existența în acțiunile inculpatei a elementelor infracțiunii incriminate acesteia.

Astfel, instanța de apel, în urma analizei și aprecierii declarațiilor părții vătămate, martorilor și ale inculpatei, dar și cumulul de probe scrise, prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței și utilității lor,

corect a reținut că nu există careva probe ce ar confirma existența laturii obiective a infracțiunii de furt, în acțiunile lui Gargalîc Maria, or aceasta nu a săvârșit acțiunea ilegală de luare ilegală și gratuită.

În atare situație, o importanță decisivă, prezintă depozițiile martorului Druța Denis, care a indicat direct asupra existenței datoriei a defunctului Fărîma Vasile către Maria Gargalîc, deoarece înainte de moarte, Vasile a rugat pe Maria să cumpere mașina de spălat și el nu avea bani, și trebuia să îi întoarcă banii.

Se remarcă, că nu sunt relevante argumentele părții vătămate, precum că, nici o probă nu demonstrează existența datoriei lui Fărîmă Vasile față de inculpată, or atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost administrat nici un înscris care ar demonstra existența datoriei, iar toți martorii au declarat că au auzit de la inculpată precum că ar exista careva datorii, însă personal nu au văzut și nici nu cunosc despre existența datoriilor. Mai mult, actele de procurare a mașinii de spălat indică cert că declarațiile inculpatei referitoare la existența unei datorii a lui Fărîmă Vasile de la mașina de spălat și concluziile primei instanțe, sunt neîntemeiate și declarative, or, din actele de vânzare - cumpărare, bonul fiscal rezultă că mașina de spălat a fost procurată și achitată personal de Fărîmă Vasile la 07.06.2016 la prețul de 4 980 lei de la SRL „Decostar” mun. Chișinău, bd. Dacia 30/1, ce se confirmă prin semnătura lui Fărîmă Vasile aplicată pe actul de primire-predare și garanție.

În continuare, instanța de apel a relevat că, Gargalîc Maria avea dreptul de a ridica suma datorată, în acest scop și-a primit personal de la Fărîmă Vasile card bancar, fapt confirmat de către martorii Țigănașu Vitalie, Druța Denis. Atunci, când Gargalîc Maria a extras suma de 11 000 lei de pe cardul lui Fărîmă Vasile, ea doar cu consimțământul proprietarului a extras suma care îi aparținea ei, în contul cheltuielilor suportate.

A mai menționat instanța de apel că, instanța corect a constatat și lipsa laturii subiective, sub forma de intenție directă de sustragere pe ascuns și a motivului de cupiditate. Or, nu putem fi prezenta intenției directe de sustragere în cazul în care Gargalîc Maria avea un drept asupra banilor. Mai mult, martorii oculari, au reținut faptul că Fărîmă Vasile, transmitea cârdul lui Gargalîc Maria, în mod benevol în scopul întoarcerii împrumutului oferit de către Gargalîc Maria. Astfel, partea acuzării eronat a calificat acțiunile lui Gargalîc Maria, precum furt, deoarece în mod evident nu sunt prezente elementele inerente ale furtului - de sustragere, ilegală și în mod ascuns. Totodată, învinuirea prezentată de către partea acuzării, poartă un caracter evaziv, deoarece din aceasta nu se pot constata faptul sustragerii pe ascuns, în mod contrar se indică doar luarea banilor, neindicând caracterul ilegal a acțiunilor anterior comise.

A mai menționat instanța de apel că sunt nefondate și motivele ce vizează faptul că instanța nu a apreciat corect declarațiile martorilor, or prima instanță întemeiat a constatat faptul că declarațiile martorilor nu relevă faptul sustragerii bunurilor în valoarea în care fapta inculpatei să fie apreciată ca infracțiune.

Instanța de apel a reținut că argumentele apelantului în partea invocării că din extrasul din contul de card xxxx eliberat de BC „Moldindconbak” SA la 24.11.2016 rezultă că, la

data procurării mașinii de spălat - 07.06.2016, Fărîmă Vasile a extras din contul de cart 6 000 lei, cea ce demonstrează că Fărîmă Vasile a achitat mașina de spălat și nu a împrumutat bani de la inculpată. Totodată, din Extrasul din contul de card xxxx eliberat de BC „Moldindconbak” SA la 24.11.2016 rezultă că la data de 05.07.2016 când Fărîmă Vasile a fost la consultație medicală și i-a fost prescris tratament, Fărîmă Vasile a extras din contul de card suma de 10 000 lei, cea ce demonstrează că Fărîmă Vasile a suportat personal cheltuielile de consultație medicală și tratament, dar nu a luat cu împrumut de la inculpată. Intenția directă a inculpatei de a sustrage banii din contul lui Fărîmă Vasile se demonstrează prin faptul că inculpata Garagalîc Maria cunoștea că Fărîmă Vasile a decedat și a sustras banii imediat a doua zi după deces, nu și-au găsit confirmare în procesul de judecată.

Totodată, instanța de apel a notat că prin actele menționate se confirmă faptul că de pe cardul părții vătămate Fărîmă Vasile au fost extrase mijloacele financiare indicate, însă nu au fost efectuate nemijlocit plățile cu cardul bancar, astfel nu poate fi confirmat faptul că aceste sume au fost nemijlocit folosite pentru procurarea mașinii de spălat și achitarea medicamentelor, iar acest fapt nu exclude versiunea inculpatei, precum că partea vătămată a împrumutat suma de bani necesară și a efectuat aceste plăți anume cu suma de bani împrumutată, pentru a fi ulterior restituite.

Astfel, raportând circumstanțele constatate în prezenta cauză de către prima instanță la prevederile legii penale și celei procesual penale, instanța de apel a conchis că de către procuror nu au fost prezentate probe plauzibile, utile, suficiente, pertinente și concludente, ce ar demonstra cu certitudine vinovăția inculpatei Gargalîc Maria, motiv pentru care se impune concluzia că acțiunile lui Gargalîc Maria nu denotă săvârșirea infracțiunii incriminate fapt care atrage necesitatea achitării sale deoarece nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute în art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, atât sub aspect de latură obiectivă, dar și sub aspect de latură subiectivă.

Totodată, instanța de apel a reținut că, considerentele primei instanțe, sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care justifică soluția de achitare a inculpatei dată prin sentință.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, au declarat recursuri ordinare:

5.1. Procurorul, invocând drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului, procurorul a invocat că, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Susține acuzatorul de stat că instanța de apel nu a respectat prevederile art.art.95 alin.(1), 100 alin.(4), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, or la adoptarea deciziei de condamnare a inculpatei nu a dat deplină eficiență acestor prevederi, nu a dat apreciere și nici nu a reținut probele care confirmă învinuirea adusă inculpatei, care urmau a fi puse la baza decizie adoptate, acestea nefiind cercetate în cadrul ședinței de judecată.

Instanța a dat prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul probelor acuzării

care demască acțiunile ilegale ale inculpatei, respectiv care stabilesc adevărul.

Consideră acuzatorul de stat că, instanța de apel nu a verificat legalitatea și temeinicia sentinței atacate prin prisma probatoriului prezentat de acuzare cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală.

5.2. Partea vătămată Fărîmă Marc, invocând temeii de drept prevăzute de pct. 6) art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente: instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii, or, nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apel.

6. Avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatei a depus referință, prin care solicită respingerea recursurilor ordinare declarate ca inadmisibile, cu menținerea deciziei instanței de apel.

7. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din considerentele ce urmează.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererilor de recurs declarate în speță, acestea se întemeiază pe prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În acest sens, relevante cauzei sunt și liniile directorii trasate de Curtea Europeană privind aplicabilitatea art.6 din Convenție, care garantează dreptul fiecărei persoane la un proces echitabil, unde s-a specificat că orice instanță este obligată să-și motiveze hotărârea adoptată, or, aceasta face parte din setul de garanții stabilite de CtEDO pentru existența unui proces echitabil. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții, în cazurile aplicării art.6 al Convenției, s-a statuat că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal. (*Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85*).

Din conținutul cererilor de recurs declarate, se constată că criticele recurenților, în

esență, se referă la faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, prin aceasta fiind încălcată obligația instanței de motivare a hotărârii judecătorești, care face parte din setul de garanții subsecvente procesului echitabil.

Verificând și analizând decizia instanței de apel, raportat la criticele recurenților, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel la adoptarea soluției de respingere - ca nefondate, a apelurilor declarate, cu menținerea sentinței de achitare, nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii procesual-penale în partea motivării hotărârii.

Așadar, Colegiul penal lărgit conchide că, criticele invocate sunt întemeiate și în contextul ce urmează va puncta raționamentele care au stat la baza acestei soluții.

Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, chiar dacă dispozițiile art.6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile (*a se vedea în acest sens cauza Boldea vs. România*), această obligație nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

Curtea Europeană a consemnat în repetate rânduri că, la judecarea cauzei de către instanța de apel și la adoptarea deciziei, aceasta nu se poate limita la preluarea totală sau parțială a motivării formulate de instanța de fond, ci trebuie să analizeze din nou cauza, în fapt și în drept, și să răspundă argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de părți, or, doar astfel se demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul examinării acestei cauze penale.

În acest context instanța de recurs menționează, că conform art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Conform art.101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează că, hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate, cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă un temei de casare.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă că, argumentele recurențelor sunt întemeiate, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare cu privire la achitarea inculpatei sunt pripite, nu corespund materialelor dosarului și sunt bazate exclusiv pe declarațiile inculpatei, fără ca probele administrate în cauză să fie apreciate fiecare în parte și în ansamblu, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și coroborării lor, instanțele inferioare prematur ajungând la concluzia privind achitarea inculpatei Gargalic Maria, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

În susținerea concluziilor sale, Colegiul penal lărgit reține că, de către instanțele ierarhic inferioare au fost lăsate fără apreciere probele acuzării, instanțele neexpunându-se asupra pertinentei, concludenței, utilității și coroborării lor, totodată concluziile instanțelor inferioare bazându-se doar pe declarațiile depuse de către inculpata Gargalic Maria în cadrul cercetării judecătorești, or, concluziile respective instanța de apel și le-a format fără a da apreciere din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității tuturor probelor prezentate de acuzare, inclusiv declarațiile părții vătămate Fărîmă Marc cât și declarațiilor martorilor Vataman Iurii, Țigănașu Vitalie, Ciobanu Maria, Emandei Vasile și Druța Denis.

Conform art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Având la bază raționamentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel la examinarea cauzei, nu a cercetat probele prezentate de către partea acuzării sub toate aspectele, nu le-a verificat și analizat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și nu și-a motivat soluția adoptată, de asemenea instanța de apel nu a făcut o analiză minuțioasă a chestiunilor de fapt criticate de acuzare și astfel nu a soluționat fondul apelului declarat.

Mai mult, în contextul dat, Colegiul penal lărgit mai specifică că, pentru corectitudinea

judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele acumulate în dosar, întrucât aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, iar justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces, or în decizia instanței de apel lipsește cu desăvârșire analiza și aprecierea probelor, iar motivarea instanței de apel că „ ... *învinuirea prezentată de către partea acuzării, poartă un caracter evaziv, deoarece din aceasta nu se pot constata faptul sustragerii pe ascuns, în mod contrar se indică doar luarea banilor, neindicând caracterul ilegal a acțiunilor anterior comise, [...] or prima instanță întemeiat a constatat faptul că declarațiile martorilor nu relevă faptul sustragerii bunurilor în valoarea în care fapta inculpatei să fie apreciată ca infracțiune*”, este una generală și superficială.

În atare circumstanțe, se relevă că au fost încălcate prevederile art.394 alin.(3) Cod de procedură penală, care stipulează expres că, partea descriptivă a hotărârii de achitare trebuie să cuprindă: 1) indicarea învinuirii pe baza căreia cauza în privința învinuitului a fost trimisă în judecată; 2) descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării.

În consecință, procedând în asemenea mod, instanța de apel a admis încălcarea art.6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... *orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa*”. În particular, instanța de apel nu a respins argumentat toate alegațiile procurorului invocate în cererea de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare vizavi de chestiunile care au importantă decisivă în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Instanța de apel urma să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate lui Gargalic Maria în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării acestora și să-și argumenteze corespunzător concluziile trasate pe marginea alegațiilor expuse de părți.

Reieșind din cele sus menționate, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel, examinând cauza, nu a ținut cont de prevederile art.101 Cod de procedură penală și n-a respectat întocmai prevederile art.art.414 și 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, erori de drept ce se încadrează în cele prescrise de pct. 6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, respectiv confirmându-se temeinicia recursurilor ordinare declarate de recurenți.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, erorile comise de către instanța de apel, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, de aceea decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art.436

Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să înlătore erorile constatate mai sus, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art.417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de către partea vătămată Fărîmă Marc, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Gargalic Maria xxxx*, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 15 aprilie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

Cobzac Elena

Guzun Ion